

Duminica

Organ de propagandă religioasă și morală.
Organ informativ al AGRU-lui din Eparhia
Maramureșului

Biroul de distribuire: Librăria Asociațiunii
Sighet, Piața Unirii No. 25.

Prețul unui exemplar: 2 Lei.

Redactor responsabil: T. Berinde

Abonamentul pe un an: 100 Lei.

Astfel l-a format pe Petru...

Figura sfântului Petru în Sf. Scriptură e tipul omului sangvinic. Sensibilitatea și capriciozitatea lui seamănă cu lacul Genezaretului pe țărurile cărui s'a născut și pe care și-a petrecut liniștile sale. Pe suprafața acestui lac se răsfângea raza soarelui, precum și creșta norilor, vântul cel mai slab îl puse în mișcare iar viforul îl umfla în unde furioase. Și în sufletul lui Petru se resfrângeau îndată după câteva clipe evenimentele, pentru că temperamentul său sangvinic a reacționat, fără să fi cumpănit. Cele întâmplate și auzite, ba chiar și cele ce erau să se întâmple, ușor l-au avântat în vârtejul celor, ce erau să fie.

La vederea pescuitului miraculos, un alt cineva, cu respectul admirației l-ar fi privit pe Domnul atotputernic și l-ar fi rugat ea să rămână cu dânsul. Petru nu minunea aceasta o apreciază, el privește în eul sufletului său propriu, cade la genunchii lui Isus și zice: „ieși de la mine, căci om păcătos sunt, Doamne!”

După înmulțirea pâinii, voința apostolii noaptea să treacă dincolo de lacul Genezaretului la Kafarnaum, s'a iscat un vifor mare. Pe la zorile zilei abea că erau la mijlocul mării, învăluindu-se de valuri, căci era potrivnic vântul. Isus a mers la dânsii, umblând pe mare, iar ei s'au tulburat zicând: „nălucă este” și de frică au strigat. Petru se îndestulește cu stăta că e în apropierea Domnului și zice: „Doamne, poruncește-mi să viu la tine pe apă.” Guorice preț chiar și cu prețul minunii, vrea să ajungă la Dumnezeu. Nici aminte nu îi vine, că apa nu e drum de țară; iesă din luntre și vrea să vină la Isus. În acel moment își înțelege situația și speriat strigă: „Doamne mântuiește-mă! Și de îndată își întinde mâna către Isus, ajutorul tuturor..

Pe Muntele Taborului a lăsat Isus câtorva învățăcei alesi ai săi, să gude din fericirea

cerească ceva, cât de puțin. Petru îndată după vedenie, exclamă: „Rabbi, bine este nouă a fi aici. Să facem trei colibi...”

La cina cea de pe urmă s'a speriat, că Isus vrea să-i spele picioarele. Așa un serviciu ce face ultimul servitor, nu poate accepta dela Învățătorul. Însă după ce aude, că altcum nu poate fi părtaș cu Hristos, fără de a se gândi, trece în cealaltă extremitate și zice: „Doamne, nu numai picioarele mele, ci și mâinile și capul...”

În grădina Getzemani scoate sabia și taie urechea servitorului Arhiereului, în elanul său repezit, dar apoi, numai din depărtare merge după Isus, iar pe Golgota rămâne chiar de parte de crucea Lui...

Dacă răsfoim evangeliile și vom privi numai acele evenimente la cari a participat Petru, vom afla, că în majoritatea acțiunilor sale era pripit în procedeu, judeca după prima impresie. Vedem în el omul, care nu judeca după o premeditare cumpănită a rațiunii și a convingerei, ci e condus în acțiunile sale de inima sa simțitoare și caldă de iubire. Vedem tipul omului sangvinic.

Astfel l-a format pe Petru: firea lui.

* * *

Apostolii și învățăcei s'au adunat în primul sinod la Ierusalim. L-a adunat o chestiune importantă și anume: sunt oare obligatorii unele sau altele norme din legea lui Moise și pentru creștini?

Convingerile se zburciumau deja de mai înainte, iar aicea s'au și ciocnit. Ambele păreri își aveau aderenți.

Petru se așează la mijloc. De îndată înceată cearta, se face liniște. Cuvintele lui sunt primite ca: deciziune. Nu însă pentru argumentele aduse de el. A trebuit ca să contribuie la acest rezultat și altceva, decât numai argumentele; ceva ce i-a dat un caracter deciziv și inapelabil. Oare ce o fi fost acest ceva?

Doară personalitatea lui Petru? E fapt, că la inițierea mișcărilor noi și la conducerea acestora, caracterele sangvinice sunt cele mai potrivite. Directivele noi, au lipsă de un elan forțat, de un început curajos și nu de o cumpănire îngrijorătoare, minuțioasă și timidă. Orientările noi scot ele la suprafață astfel de oameni și îi și pun la conducere. Ce e drept, numai la început. Dacă i-au cunoscut mai de aproape și văd, că sunt pripiti în acțiuni, se feresc de ei. Apostolii și învățăcei au avut însă timp suficient în trei ani, pentru a-l cunoaște pe Petru cel grăbit. Pe Petru care l-a negat de trei ori pe Hristos. Deci, dacă l-ar fi privit pe Petru numai după firea lui, formată numai de natură, abea că l-ar fi putut considera de autoritar deciziv.

În adevăr, părinții primului sinod din Ierusalim, nu numai pe Petru l-au văzut în vorbitor. Sufletul tuturor era plin cu desăvârșire de Hristos. Iar față de cuvintele lui Hristos, nu au cunoscut nici cumpănire, nici critică.

Ei își aduceau încă aminte de cuvintele lui Isus adresate lui Petru: „Paște oile mele!” Își aduceau aminte și de altă declarație, când i-a zis: „Tu ești Petru și pe această piatră voi zidi Biserica mea.” Le suna încă în urechi declarația Domnului, despre Petru, că orice va lega sau deslega, va fi legat și deslegat și înaintea lui Dumnezeu. Ei au văzut în Petru pe moșteanul și locșitorul autorității lui Isus.

Astfel l-a format pe Petru: Hristos.

* * *

Tradiția evlavioasă, ne zugrăvește o icoană pătrunzătoare despre Petru, luând de bază realitatea istorică a Sfintei Scripturi.

Petru după ce s'a lepădat de trei ori de Hristos, ședea în curtea Arhiereului și plângea cu amar. S'a tras de lângă foc. După cele întâmplate, n'a mai vrut să fie în văzul celorlalți, nici a vrut să se depărteze, ca prin aceasta să atragă din nou atenția asupra sa. Tremura de frig.

Dintr'odată se făcu tumult. Ostașii dirigătorului ies din casa Arhiereului cu Isus. Măinile lui erau legate, fața-i palidă, pe hainele lui desordonate se vedeau urmele improșcăturilor și injuriilor.

Petru se trage mai înapoi. Isus e condus pe lângă el. Apostolul cu ochii încremeniți se uită după El și vede, că Domnul îl privește. Se uită la Petru și din ochii Lui radiază o iubire dureroasă.

Și atunci cântă cocoșul..

Și ieșind Petru afară a plâns cu amar.

Conform tradiției fața plângătoare a lui s'a fixat. De câte ori el a rămas singur, îndeosebi când auzia cântatul cocoșului, căința îi strângea inima și îi storcea lacrimi din ochi, lacrimile părerii de rău. Așa se zice, că pleoapele-i se umflau, de plânsetele cele multe și i se făceau brazde adânci pe față, de atâtea lacrimi.

Petru era om pripit, după natura lui și își schimba iute dispoziția sufletească. Dar dorul de căință și zelul de a repara păcatul său mare și l-a păstrat până la sfârșitul vieții sale...

Astfel l-a format pe Petru: voința proprie.

Cu ochi văzători

privim la apostolii satelor: la preoți și învățători. Am citit undeva aceasta constatare cu mult spirit: „preotul și învățătorul sunt ochiuri de ferestră pe clădire și nu păreți despărțitori”. Clădirea este comuna, care înfăptuiește

în spirit creștinesc scopurile comune ale mai multor familii, din care este formată. Pe aceasta clădire ferestrele au un rol foarte important.

Ferestrele lasă s'a iasă și să între privirea peste ele. Membrii familiei se uită peste

fereastră și văd, că afară este vifor, ploaie, vânt sau timp frumos cu soare lucitor. Dacă sticla de fereastră nu arată limpede lumea din afară, atunci nici vâzul membrilor familiei nu este clar, ci tulbure și nu este vrednic de încredere. Geamul spart de obicei se cârpește cu hârtie, care împiedică privirea, ca să vadă limpede lumea din afară. Fereastră spartă, murdară e urmarea tembelismului, lipsei spiritului apostolic, patimilor neîngăduite, dar mai ales e fructul neînțelegerii și împărecherii.

Când lupta se dă între ochiurile de fereastră, când ele nu se înțeleg, când ele treeră pe loc și nu în morile lui Hristos, când membri familiei văd numai negură și timp furtunos, — atunci ei sunt triști, comunitatea se distramă și fac o impresie penibilă. Sunt de vină ochii de fereastră.

Comunitatea vede lumea în aceea culoare, de care sunt ochii de fereastră.

Ochii de fereastră lasă să pătrundă în clădire privirile celor din afară. Privesc înăuntru prieteni și dușmani, indiferenți și de acei, cari se interesează, religioși și anti-religioși, copii și bătrâni, sănătoși și bolnavi, clar văzători și semi-orbi. Dacă înăuntru nu văd ordine și hotărâre, scopuri bune și relizări, dacă din înăuntru nu se aude voce bună și veselie, dacă nu stă la geam unitatea, dacă nu se poate observa gustul și mirosul creștinesc — și atunci ochii de fereastră pot să fie de vină.

Apostolii satelor în conștiința lor poartă recunoștința sau lipsa ei. Dacă în cineva arde cu flacăra conștiința chemării și voiește ca să o impună și totuș încucul se arată, — poate fi liniștit; ochiul de fereastră și-a făcut datoria. Vâzul oamenilor de multe ori este slăbit de înfirmități trupesti și sufletești.

Figuri din Maramureșul unit cu Roma.

Tit Bud.

Când mă gândesc la neuitatul vicar Tit Bud, îmi aduc aminte de o blândă și frumoasă zi de primăvară care face bine lumii întregi. Prin figura lui impozantă și ochii lui albaștri ca micșuneaua și adânci asemenea iazelor, prin concepția lui de viață și înțelegerea suferințelor particulare și obștești, prin mila lui nemărginită față de acele, și marea lui bunătate, prin viața lui totdeauna plină de energie tinerească și veselie izvorită din suflet, a devenit persoana legendară a Maramureșului și Moș Crăciunul copiilor din trei generații.

În 24 Dec. 1846 s'a născut în Sat-Șugatag, de cel mai prețios dar de Crăciun în casa parohială din acel sat. Studiile primare și secundare le-a făcut la Ungvar (azi Uzhorod), Căgova (azi Cosice) și Beiuș, cele teologice la Gherla. După terminarea lor a devenit cancelar la leud, secretar episcopal la Gherla, paroh și protopop la Sat-Șugatag, pe urmă vicarul Maramureșului și parohul orașului Sighet.

Ar fi greu de înșirat câte oficii onorifice a avut, dintre toate înșă, mai mult au robit sufletul lui mare acelea care au

privit obiectul preocupărilor lui de totdeauna: Biserica și poporul român din Maramureș. Așa a fost cel mai zelos asesor consistorial, membru al diferitelor comisii ecleziastice, (episcopii M. Pavel, I. Sabo și V. Hossu de multe ori l-au consultat) sufletul tuturor intențiilor de a înălța Biserica și Neamul, scriitor bisericesc apreciat, membrul, secretarul și vice-prezidentul Asociației pentru cultura poporului român din Maramureș, membru în direcția băncii „Maramureșana,” directorul internatului aceleiași Asociații, etc. A muncit până la moartea lui întâmplată în 19 August 1917.

Credincioșii și copiii au venit la el, ca la un părinte și el totdeauna a fost gata să ajute nu numai cu sfaturi, dar și cu fapte. A fost cel mai altruist om, pe care l-am cunoscut. El, care cu soția lui ar fi putut trăi aproape în belșug, deoarece n'a avut copii, de multe ori s'a lipsit de cele mai necesare pentru copiii altora. În operele lui de binefacere soția sa îi era cea mai înțelegătoare tovarășă. Casa lor totdeauna a fost plină de zgomotul copiilor. Ei au fost doi, dar 12—15 persoane au avut permanent la casă. Când „Badea Tit” a luat în mâinile lui bune soarta unui copil, atunci neprecupețind jertfe a asigurat viitorul acestuia. Ajutorul lui niciodată n'a fost numai pentru moment, ci totdeauna a durat până ce ajutoratul a fost pus în situația în care s'a putut lipsi de ajutor.

Naționalismul lui n'a fost sgomotos, n'a fost flacăra de pai, ci candelă liniștită și etern arzătoare la altarul sufletului

lui. E caracteristic pentru el, că deși i-a plăcut societatea, niciodată n'a avut invitații de neam străin.

Casa parohială, biserica și școala confesională din Sighet muncii lui și spiritului lui de inițiativă și bun gospodar se datorește și mai cu seamă aceluia fapt, că el a știut să rabde orice pentru scopul lui.

Ca toți oamenii care ies din comun, a avut și ei inamici. Dar a avut și darul iertării. N'am văzut încă om, care ar fi știut așa din toată inima să ierte și uite, ca „Badea Tit.” Am avut mai de multe ori ocazia să văd, cum l-au rugat chiar adversarii și inamicii lui să-i ajute și el n'a mai văzut în ei decât pe oamenii necăjiți și s'a grăbit spre ajutorul lor.

Nu s'a știut de nici o ocupație ca să fie spre folos poporului. Lui se datorește introducerea cartofilor mai buni și a pomilor nobili fructiferi la poporul român din Maramureș. Din acest motiv a comandat cartofi și a împărțit gratis poporului și i-a dat alții buni.

A fost un artist în împărțirea timpului, că i-a ajuns la multiplele lui opere.

El a murit, dar spiritul lui va trăi, până când există muniții vechi ai Maramureșului iar noi care am fost cei mai apropiați de el, avem datoria sfântă de a munci conform exemplului lui, pentru semen, Biserica și Tară.

I. B.

„Săraca Tară Maramureșului”

de A. C. Albinus, Biblioteca Agrului, 44 pag.

Părintele Alexandru Ciplea-Albinus, harnicul profesor dela Academia Teologică română unită din Cluj, a scos zilele trecute o interesantă broșură, cu titlul de mai sus, în care sunt adunate o serie de articole publicate în „Unirea” dela Blaj și alte reviste bisericești, cari au ca subiect noua pastorește ce bântue ținutul nostru: prozelitismul.

S. Sa ca maramureșan, de origină din Biserica Albă (Maramureșul cehoslovac) nu uită de acest nobil popor și credincios, care azi trece prin grele încercări.

Această broșură editată de Biblioteca Agrului și care este prefată de Excelența Sa Dr. Alexandru Rusu Episcopul Maramureșului, conține în cele 44 de pagini toată tragedia sufletească a credincioșilor maramureșeni, cari nu sunt lăsați în pace să trăiască în vechea lor credință strămoșească. Se știe că de câțiva timp Săraca Tară Maramureșului, secătuită de atâtea și atâtea lipsuri multiple, nu este cruțată nici de ura dintre frați. Liniștea satelor noastre este tulburată de anumiți agenți cari exploatănd mizeria poporului său prin alte mijloace, caută ca să producă frecări regretabile între românii uniți și ortodocși.

Părintele Ciplea, în prețioasa Dsale broșură, condamnă, cu toată puterea cuvântului, aceste desbinări dintre frații de același

sânge. Căci iată ce spune S. Sa: „Ei au pornit (e vorba de frații ortodocși) lupta fratricidă, tocmai acum, când ar fi nevoie de cea mai mare unire.” Pe lângă puhoiul rusesc și puhoiul evreesc, a năvălit, peste poporul maramureșan și puhoiul bizantin. Maramureșenii însă cu dragostea lor pentru biserica Romei, cu sufletul românesc și catolic, vor trece și peste această încercare, rezistând tuturor tentațiilor lor.

„Ne doare propagarea religiei noi, care sfășie unitatea Maramureșului” spune părintele Ciplea și lucrul cel mai umilitor și rușinos pentru maramureșeni, este că tema de răzvrătire între frați ar fi: rero-mânizarea acestui ținut.

„Cum, rero-mânizarea colțului rămas neatins de urgia slavizării?” se întreabă părin-

tele Albinus. Nu știu ei (frații noștri ortodocși) că acest colț din vechea Tară, are limba cea mai curată românească? Nu știu ei, cei ce vorbesc de rero-mânizare, că Maramureșul se poate mândri cu cea dintâiu Asociație culturală românească, înființată la câțiva ani după alipirea Maramureșului de Biserica Catolică Română, în 1860, înainte de Astra și Academia Română?”

În vremile de asuprire milenară erau porecliți de dușmanii noștri, valahi, iar azi când suntem liberi, stăpâni în țara noastră suntem maghiarizați, nu suntem români buni etc.

„Biserica noastră — spune părintele Albinus — este biserica românească și nu recunoaștem nimănui dreptul de a se atinge de ea, sub pretextul de a o româniza.”

Vicarul Tit Bud și Asociațiunea.

Bunul Dumnezeu poartă grije nu numai de indivizi dar și de colectivități dacă ei își oferă activitatea lor pentru mântuirea sufletului deaproape și pentru mărirea lui Dumnezeu.

Asociațiunea pentru Cultura Poporului Român din Maramureș, înființată în anul 1860, și-a fixat scopul, din punct de vedere național chiar și prin titlul: „pentru Cultura Poporului Român din Maramureș” iar față de Dumnezeu prin faptul că pune aceasta societate sub scutul și patronatul ceresc al Sfântului Vasile cel Mare (art. 4 din statute).

Guvernul Maghiar cu data de 27 Decembrie introduce o campanie de extirpare al acestei asociațiuni și pretindea că atât caracterul național cât și cel confesional să fie scoase din statutele aprobate în anul 1868 „Nil novum sub sole.” Însă nu și-a dat seama, că după vicarul Mihail Pavel — numit episcop la Oradea Mare, — și împreună lucrător cu fondatorii, este alt vicar, împreună lucrător cu susținătorii acestei instituțiuni, acuma în persoana vicarului Tit Bud. Aceasta luptă pentru distrugere a durat până la 3 Septembrie 1893, data aprobării statulelor modificate.

Însă și în aceste statute modificate a rămas neatins nu numai caracterul confesional dar și cel național al Asociațiunei precum ne dovedește: titlul asociațiunei, — rămânând identic cu cel anterior și tot la fel conform art. 4 rămânând dedicată Asociațiunea și de aici încolo Sfântului Vasile cel Mare.

In cursul pertractărilor gu-

Mai departe părintele Ciplea își exprimă indignarea de mijloacele la cari recurg frații ortodocși pentru a-și mări rândurile lor: exploatarea mizeriei, închiderea accesului la slujbe a intelectualilor catolici etc.

Alături de părintele Ciplea, detestăm și noi dela această gazetă, prozelitismul din Maramureș, care este o adevărată nenorocire națională.

Dacă vitregia vremurilor a făcut ca să nu fim toți românii de o singură credință, spre folosul neamului, ar fi bine să trăim în armonie și să nu ne certăm ca țigani.

Dacă nu se poate înfăptui unirea bisericilor românești, cum ar fi ideal, să nu ne jignim și ponegrim unii pe alții. Să nu uităm, că înfăptuită odată România mare, are nevoie de unitate sufletească.

IMPREUNA CU BISERICA

După înmulțirea minunată a pâinilor Isus a slobozit poporul și a poruncit ucenicilor să meargă cu corabia de cea parte, iar El s'a suț singur pe munte ca să se roage. Intre timp pe mare s'a iscat un vișor mare, care către dimineată amenința mica corabie a apostolilor cu scufundare. În primejdia aceasta, în amurgul dimineții, apostolii l-au văzut pe Isus umblând pe apă și apropiindu-se de dâșii. Ei au socotit, că văd nălucă și

vernul maghiar prin reprezentantul său inspectorul școlar — Zagrotzky — un slovac francmason, își bate joc de patronul ceresc și declară că nu admite episcopului diecezan în conducerea instituțiunei în mod activ, întocmai numai atât drept de acțiune, cât are Sf. Vasile. Delegatul special al guvernului nu vrea nici să stea de vorbă cu vicarul — nici chiar în calitatea lui de vicepreședinte, — Tit Bud raportează episcopului care îndeamnă pe vicar ca să lupte pentru susținerea acestui caracter fără șovăire. Și iată Sf. Vasile cel Mare scutește.

Fiecare din cele două biserici românești: ortodoxă și unită și-a adus aportul de muncă, pe care nu-l contestă nimeni. Să nu ne credem deci unii mai buni creștini sau mai buni români, decât alții.

În locul urei dintre frați, în locul acestor răsvrățiri și agitații cari ne știrbesc unitatea noastră sufletească să se propage: iubirea, dragostea lui Dumnezeu și solidaritatea între toți cei de un sânge. Contra zavistiei și urei să-i opunem *ofensiva spiritului*, cum se exprimă părintele A. C. Alb nus, la sfârșitul lucrării D-sale, pe care o dorim să fie citită de cât mai mulți creștini maramureșeni. Se poate procura, dela Librăria Asociațiunii, pentru prețul modest de 5 lei.

P. Lenghel Izanu

au început să strige de spaimă. Isus înzădar a încercat ca să-i liniștească: nu vă temeți, eu sunt, — frica nu s'a îndepărtat din sufletul lor. Iar Petru, îndoit și el, a strigat: Doamne, dacă ești Tu, spune-mi să viu la Tine pe apă! Isus îi zise: vino și Petru a ieșit din corabie și a început să umble pe apă. Văzând însă, că vântul suflă și mai puternic s'a temut și a început a se scufunda și de frică a strigat: „Doamne mântuiește mă.” Isus atunci i-a

Vicarul Tit Bud face următorul referat adunării generale convocată pentru 9 Iunie 1893, în vederea acceptării sau refuzării statulelor modificate și deja și aprobate de minister:

„Adunarea generală va avea să decidă, cum că lăsa-va să se desființeze Asociațiunea și să se dea convictul în administrarea *altora*. Părerea mea este ca statutele să se primească, deoarece: 1. în acele e asigurat caracterul național, 2. la fel caracterul confesional, 3. Asociațiunea va rămânea a poporului român din Maramureș.”

„Că ar fi dăunător a se lăsa să ia alții conducerea, că în acest caz tinerimei s'ar da o creștere lumească, ceace ar degenera neamul nostru românesc din Maramureș și ar aduce necazuri și dureri mari... Deci dacă noi vom fi la loc și vom fi creștini și catolici buni, institutul poate susta spre binele de obște și mărirea lui Dumnezeu și a națiunei românești, până doară vor sosi alte vremuri mai bune!”

Acesta era Tit Bud vicarul Maramureșului desnaționalizat și vice-președintele Asociațiunii pentru cultura poporului român din Maramureș.

Arhivele Asociațiunei arată în amănunt activitatea lui ca paroh, protopop, vicar, vicepreședinte, directorul spiritual al convictului (internatului) și neobositul cerșitor pentru ofrande în bani și natură, pentru ajutarea tineretului din „Săraca țară a Maramureșului.”

întins mâna și tot atunci l-a și muștrat: „puțin credinciosule, pentru ce le-ai îndoit?”

Asemenea mării infuriate este lumea. Mica corabie a vieții noastre se luptă cu valurile ei, ar dori ca să ajungă la limanul mântuitor, dar vântul toldeauna este potrivnic și ne abate dela calea cea dreaptă. De „ceea parte,” unde Isus ne trimite, e atât de frumos! E liniște și pace, — dar e greu de tot a străbate calea către ea. Valuri uriașe, cât munții ne stau în cale, vânturi primejdioase, gata, gata de a răsturna corabia vieții noastre ne alungă de pe calea cea dreaptă, întunerecul, care acopere razele luminoase ale soarelui, ne încunjoară și nici zorile nu ne aduc bucurie.

Păcatele, munți uriași de valuri, patimile, vânturi aducătoare de moarte, întunericul și semiobscuritatea minții noastre slăbite, — ne umple de frică și de îndoială. În acest val vârtej al vieții o mână se întinde către noi, o mână plină de iubire, o mână puternică, gata să ne mântuiască; deasupra tuturor valurilor, în întunericul ce ne încunjoară o siluetă luminoasă se arată: Isus Hristos. La vederea Lui frică și mai mare ne umple: e nălucă. Ne îndoim, nu credem și ne afundăm tot mai mult. Glasul plin de îmbărbătare al Lui: „nu vă temeți” nu ne ajută la nimic, de vreme ce nu vrem să știm că acel: „Eu sunt” — ce urmează — însemnează, că Dumnezeu este cu noi. Ne-a pierit credința și fără de ea ajutorul Domnului nu poate veni. Strigătul de „Doamne mântuiește-mă” în lipsa credinței nu iesă din gura noastră și așa nici brațele lui Isus, întinse către noi spre ajutor nu le atingem. Fără de El ne luptăm cu valurile, fără de El ne scufundăm într-o viață de mocirlă, care azimăine ne va înghiți. Și totul pentru ce? Pentru că nu credem. Și Petru a încercat să umble pe valuri și dacă s'a îndoit în puterea lui Isus a început a se scufunda. Dar i-a venit gândul mântuitor: „Doamne, mântuiește-mă.” El a priceput primejdia în care a ajuns. Și a priceput, că fără credință mântuire nu este. Să privim în jurul nostru, să nu pierdem din vedere situația precară a sufletului nostru încunjurat de toate părțile de vitorul mării păcatelor noastre. Brațele întinse ale lui Isus să nu le refuzăm. Intre orice împrejurări, cât de grave să fie ele, între orice primejdii, când ni se va părea, că totul e pierdut, să ne deschidem bine urechile, căci peste vuietul lumii glasul lui Isus se aude: „nu vă temeți, eu sunt!” Și să-i credem, cum Petru a crezut. Atunci, să fim scufundați până la piept sau chiar până la grumaz, El ne va salva și vom scăpa cu învățătura, că tot ce am suferit, — pentru necredința noastră a fost și dojana lui Isus dată lui Petru pentru necredința lui, va întări și mai mult credința noastră: puțin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?!!

Din viețile Sfinților.

Sfântul Longin

Sfânta Evanghelie ne spune că după ce Isus a murit pe cruce „unul din ostași cu sulița coasta lui o a împuns”. Acest ostaș s'a numit Cassius. Minunile întâmplare la moartea Domnului și la mormântul lui îl puseră pe gânduri și pe urmă s'a încreștinat primind numele de Longin. Ca creștin a părăsit armata și a început a ținea pocăință aspră pentru relele de mai înainte.

Timp de 28 ani a fost tutor pildă de blândețe, fapte bune și viață curată, așa că mulți păgâni văzând aceste s'au încreștinat. Comandantul orașului Cesarea, unde locuia, auzind de aceste a chemat la sine pe Longin și i-a poruncit să se închine idolilor. Longin i-a răspuns: „Eu sunt creștin și nu pot servi la doi domni. Nici odată nu voi servi la idoli morți, ci voi rămânea cu credință către scumpul meu Dumnezeu și Mântuitor.”

La aceste vorbe comandantul a poruncit să i se zdrobească lui Longin dinții și să i se taie limba. Longin a suferit bucurii pentru Hristos, dar apoi — fără limbă — a zis către păgân: „Lasă-mă să lupt cu idolii aceștia și dacă ei mă vor birui le voi jertfi, iar dacă-i voi birui eu pe ei, tu să crezi Dumnezeului meu. Comandantul s'a învoit, iar Longin a început a lovi în idoli până i-a sfârșit pe toți, duhul necurat însă care era în ei, a trecut în câțiva domni cari erau cu comandantul, iar aceștia au început a striga ca nebuni. Poporul văzând cele întâmplare a zis: „Mare e Dumnezeul creștinilor” și mulți au crezut iar apoi s'au încreștinat. Comandantul însă nu s'a încreștinat, ci zise, că Longin cu ajutorul duhurilor rele a săvârșit cele făcute și l-a aruncat în temniță, unde apoi i s'a tăiat capul.

Viața sfântului Longin două lucruri ne învață: să ne îndreptăm dela rele ținând pocăință și să fim tari în credință.

Dacă ești un fiu rălăcit nu rămânea pe calea aceasta; nu-ți sfârși zilele cu sufletul depărtat de Dumnezeu, ci te întoarce din bună vreme ca să ai timp a face pocăință, a acoperi cele rele cu cele bune și așa să intri în viața de veci.

De altă parte fii statornic în religia catolică în care au trăit și au murit toți martirii și sfinții. Azi nu te va trage nimeni să te închini la idoli căci nimeni nu mai crede, că o bucată de lemn sau de peatră e Dumne-

Pelerinajul dela Moiseiu anul aceasta va fi și mai populat decât în alți ani. Cu ocazia pelerinajului se va așeza la locul său nouă icoană, minunata operă a profesorului pictor Aurel Pop din Cluj. Icoana încadrată frumos, va fi transportată din Sighet, unde e depusă acum, cu procesiune. Plecarea va fi din Sighet în 12 August, Vineri, la orele 8 dimineața, după sf. Slujbă. Procesiunea din Sighet va însoți icoana până la Vad, de unde Reuniunea Mariană o va lua în primire, ducându-o între cântece până la Oncești, cei din Oncești o vor petrece până la Bărsana, unde procesiunea va poposi peste noapte, ca apoi Sâmbăta să facă calea până la Dragomirești însoțită de pelerinii din Bărsana, Strâmtura, Rozavlea Cuhea și Ieud. După popasul de noapte din Dragomirești, Dumineca, în 14 August icoana urmată de toți pelerinii, la cari se vor adauge și cei din Dragomirești, Săcel și Săliștea va ajunge la Mănăstire, unde așezată la locul său, va fi binecuvântată de Excelența Sa Episcopul, care cași în alți ani va presida pelerinajul.

Avignon sediu papal ??? „Universul” în ultimul său număr publică o știre interesantă. Să o credem...? Cică decând s'a publicat teoria rassistă italiană, se dă o luptă deghizată între Vatican și Italia oficială. „Observatore Romano” — într'un articol destul de vehement atacă politica rassistă anticreștină și cum se afirmă în cercuri diplomatice bineinformate, Preafericitul Părinte e gata să ia lupta pe față cu Mussolini.

După „Universul” zvonul acesta e întărit în cercurile, catolice parisiene. De mai multe ori s'a sulevat chestiunea călătoriei Papei în Franța. Azi se afirmă cu hotărâre, că Papa s'a învoit, ca în cazul când împrejurările îl vor sili, se va așeza în Franța, probabil în Avignon. Știrea aceasta este „senzațională” dar nu imposibilă zice „Universul”. Intru adevăr, Franța a rămas cea mai catolică țară „fica cea mai mare a Bisericii.” Luptele religioase au încetat și nici când n'a fost mai prietinoase legăturile între Franța și Vaticanul decât acum. Prin urmare se poate spune, că Franța nu numai cu bucurie, ci cu adevă-

zeu; azi nu la credința păgână te vor trage, dar se poate că unii vor cerca să te atragă dela religia catolică la o alta religie ce-i drept creștină dar greșită

Credință și viață

rată pietate ar primi sediul papal în Avignon, unde în trecut au mai residat Papii. Nu trebuie ca să lăsăm neobservată aceasta împrejurare — scrie Universul — cu atât mai vădit, că Papa prevăzând sosirea timpului, când va trebui să fie designat urmașul său, vrea, că acel consistor să aibă loc acolo, unde va fi scutit de orice presiune.

A murit meșterul — s'a oprit ceasul. Unul dintre cele mai bătrâne oroloage de turn este orologul turnului bisericii din Folkeston (Anglia). Acest ceas e de 350 ani. Acum 50 ani s'a luat hotărârea, ca să-l demonteze. Meșterul ceasornicar Odees, care avea în sarcina sa repararea ceasurilor oreșenești, nu a voit să execute demontarea mai bine a urcat zilnic treptele turnului, ca să pună în mișcare bătrâna mașinărie. În anul trecut, la vârsta de 90 ani, a murit Odees. Cei cari au luat oficiul lui, înzădar au încercat, ca să pună ceasul în mișcare. În ziua morții bătrânului meșter s'a oprit și de atunci nu mai arată trecerea timpului.

Exerciții spirituale pentru preoți. În zilele de 22—26 August crt. se vor ținea exerciții spirituale pentru preoți la Mănăstirea Moiseiului. Vor participa 22 de preoți designați din partea Preavenatului Ordinariat din Baia-Mare. Exercițiile vor avea loc în noua clădire cu 6 încăperi, clădite anume pentru exerciții. În acest fel s'a rezolvat în modul cel mai fericit greaua problemă a unui loc potrivit pentru exerciții spirituale pentru preoții din Maramureș. Unde s'ar fi găsit loc mai bun, decât mănăstirea dela poalele Pietrosului, departe de zgomotul lumii, în tăcerea mănăstirească, unde cu siguranță e mai aproape Domnul. Din districtul protopopesc al Sighetului — după informațiile ce le avem — vor participa următorii onorați preoți:

Rev. Ștefan Popp vicar, M. On. Dariu Vlad paroh Sighet II, prof. on., Simeon Balea paroh în Săpânța prot. on., Nic. Doros paroh Satșugatag prot. on., Gheorghe Goia paroh în Vad prot. on., On. Mihai Rednic paroh în Crăcești, Iuliu Ardelean

Spune târgoveților, că nu ai credință de vândut nici de schimbat. Dacă religia catolică a fost bună pentru sfinți, e bună și pentru tine. P. Lucian Pop

paroh în Iapa, Alexandru Sa-bău din Ocna-Șugatag, Eugen Dragoș din Deseghi, Anton Huban din Văleni. Vor mai participa M. On. Ioan Birlea prot. on. și Cl. Dr. Alexandru Filipciuc profesori.

Cele două licee comerciale de băieți și fete din Blaj, singurele școli confesionale de acest fel dela noi din țară, vor funcționa în anul școlar 1938/39 cu clasele I—III. și V—VIII. Amândouă aceste licee sunt provăzute și cu internate. Multe onorații purtători ai oficiilor parohiale sunt rugați să binevoiască a îndemna pe credincioșii lor să-și înscrie copiii cu preferire la aceste școli. Condițiile de primire se pot cere dela direcțiunile respectivelor licee.

Iarăși Someșgurulău. După reorganizarea Agrului din Someșgurulău, acum o nouă bucurie ni se anunță de acolo. De data aceasta în 7 Iulie c. în filia Husia iar în 20 Iulie c. în matre, cu ajutorul marelui proroc Ilie, s'a înființat Reuniunea mariană „Steaua Mării” în S-gurulău, iar în filia Husia Reuniunea Mariană: „Curuna Precuratei Vergure Maria,” — rourându-se darurile cereștii asupra membrilor relative numeroase, care însuflețite, după îndelungată pregătire cu dragoste către Maica Sfântă, s'au înrolat sub steagul cel sfânt — albastru, promișând o vecinică alipire către el.

S'au înscris sub steag toate elevele și elevii dela ambele școli dela cl. II—VII; fetele și băieții adulți în majoritate. Membre bătrâne în matre 40 iar în filie 15; curatoratul bisericii în matre și filie aproape în majoritate; inteligența noastră.

Scopul Reuniunilor:

1. Ingrijirea casei Domnului,
2. Binefaceri către lipsiți și bolnavi,
3. Grija deosebită de suflet. Biuroul în matre e următorul:
 1. Presidente de onoare: dna preoteasă Veturia Caba și dna Dr. Volumnia Caba (medio),
 2. Presidentă: dna Aurelia Caba (perceptor),
 3. Vice-prezidentă: d-șoara Maria A. Caba (învățătoare în loc.)
 4. Secretară: d-șoara Silvia Indrea (abs. școala norm.)
 5. Casier: dna N. Drăguț,
 6. Controlor: dna Dominica Indrea,
 7. Bibliotecar: Leontina Barbu, abs. șc. prim. din loc.

În filie biuroul dintre credincioase țărance, în frunte cu d-șoara inv. din loc Ecaterina Mărășescu.

S'au ținut de către preotul local 2 conferințe: „Însușirile omenesti” și „Familia Creștină,” poezii mariane și cântări frumoase.